

Súd: Krajský súd Nitra  
Spisová značka: 25Co/540/2014  
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4112233102  
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2015  
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Harbuta  
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4112233102.2

## ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Harbutu a členov senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a JUDr. Márie Malíkovej, v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zast. Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, proti odporcovi: Slovenská republika a v jej mene konajúce Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 19. mája 2014 č. k. 5C/60/2013-48, takto

### rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

### o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Nitra v ním označených exekučných konaniach. Odporcovi náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa svojím návrhom v jednotlivých veciach domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu, že bol účastníkom exekučného konania vedeného na Okresnom súde Nitra, v ktorom súdny exekútor predložil návrh na vykonanie exekúcie spolu s exekučným titulom a požiadal o zmenu súdneho exekútora, pričom exekučný súd napriek tomu, že vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať podstatný vplyv na čas potrebný k jej posúdeniu a rozhodnutiu, rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po uplynutí zákonom stanovenej doby, čo charakterizoval ako nesprávny úradný postup vzniknutý nevydaním rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Nakoľko navrhovateľ sa aj v ďalších konaniach domáhal voči odporcovi rovnakého nároku, keď v každom konaní bola jeho výška iná, z dôvodu hospodárnosti podľa § 112 ods. 1 OSP spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp.zn. 5C 60/2013, 5C 61/2013, 5C 63/2013, 5C 67/2013, 5C 69/2013, 5C 70/2013, 5C 218/2013 s tým, že ďalej konanie bude vedené pod sp.zn. 5C 60/2013. Z hľadiska skutkového stavu mal za preukázané, že bolo vedené exekučné konanie na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 24Er 7/2005 (ďalej len „exekučný súd“), v ktorej oprávnený dňa 25. 05. 2009 doručil návrh na zmenu exekútora, o ktorom návrhu rozhodol exekučný súd dňa 17. 02. 2010 tak, že návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora vyhovel. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 18Er 205/2003, v ktorej oprávnený dňa 22. 11. 2010 doručil návrh na zmenu exekútora, o ktorom návrhu rozhodol exekučný súd dňa 07. 09. 2011 tak, že tomuto návrhu vyhovel. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 17 Er 201/2005,

v ktorej oprávnený dňa 25. 05. 2009 doručil návrh na zmenu exekútora, o ktorom návrhu rozhodol exekučný súd dňa 27. 05. 2010 tak, že návrhu na zmenu exekútora vyhovel. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 13Er 247/2003, v ktorej oprávnený dňa 22. 11. 2010 doručil návrh na zmenu exekútora, o ktorom návrhu rozhodol exekučný súd dňa 09. 06. 2011 tak, že vyhovel návrhu a výkonom exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 18Er 551/2006, v ktorej oprávnený dňa 10. 09. 2009 doručil návrh na zmenu exekútora, o ktorom návrhu rozhodol exekučný súd dňa 11. 05. 2010 tak, že vyhovel návrhu a výkonom exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 24Er 110/2007, v ktorej oprávnený dňa 14. 10. 2009 doručil návrh na zmenu exekútora, o ktorom návrhu rozhodol exekučný súd dňa 25. 02. 2010 tak, že vyhovel návrhu a výkonom exekúcie poveril JUDr. Rudolfa Krutého. V konaní vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp.zn. 18Er 434/2003, v ktorej oprávnený dňa 22. 11. 2010 doručil návrh na zmenu exekútora, o ktorom návrhu rozhodol exekučný súd dňa 24. 03. 2011 tak, že vyhlásil exekúciu za neprípustnú a exekúciu zastavil. Konštatoval, že prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku navrhovateľa boli odporcovi doručené dňa 23. 04. 2012, pričom je zrejmé, že navrhovateľ podal návrh na súd ešte pred uplynutím 6-mesačnej lehoty, avšak v čase rozhodovania súdu táto lehota už uplynula, preto návrh nepovažoval za predčasne podaný. K odporcom vznesenej námietke premičania uviedol, že nárok navrhovateľa za premičaný nepovažuje, keďže od podania žiadosti o zmenu súdneho exekútora v jednotlivých veciach až do podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody neuplynula lehota troch rokov. Súd prvého stupňa neskúmal či v danej veci došlo k prieťahom v konaní, nakoľko všeobecný súd nie je oprávnený konštatovať, či došlo k prieťahom, pričom žiadne konanie, v ktorom je možné prieťahy v konaní konštatovať, sa nevedlo. Následne preto zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej lehoty, z akého dôvodu a či vznikol navrhovateľovi nárok na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Konštatoval, že v jednotlivých veciach zabezpečil exekučné spisy, z ktorých zistil, že súd nerozhodol v 30-dňovej lehote o návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, avšak vždy v krátkom čase po podaní návrhu vyzval súdneho exekútora, aby sa k návrhu na zmenu vyjadril a predložil vyčíslenie trov exekúcie, z čoho vyplýva, že musel vyčkať na exekučný spis a až následne mohol posudzovať samotný návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Je preto logické, že objektívne nemohol dodržať zákonnú 30-dňovú lehodu na rozhodnutie o predmetných návrhoch na zmenu exekútora a preto nemožno nerozhodnutie o návrhu na zmenu exekútora v 30-dňovej lehote považovať za nesprávny úradný postup. Doba, ktorá do rozhodnutia o zmene exekútora uplynula, nemohla nijako negatívne zasiahnuť navrhovateľa, nemohla v ňom vyvolať neistotu, ovplyvniť jeho plánovanie a rozhodovanie, nemohlo viesť k strate legitímnych očakávaní, že v zákonom určenom čase nastane stav predpokladaný a nemohla vyvolať ani riziko ohrozujúce konečné vymoženie pohľadávky a to predovšetkým z dôvodu, že pôvodný exekútor musí podľa zákona vykonávať úkony exekučného konania. Z týchto dôvodov nemožno konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu. Následne sa súd vyčíslením škody nezaoberal, nakoľko konštatoval, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu a tým nemohla byť navrhovateľovi spôsobená ani žiadna škoda. Navyše paušálne vyčíslená škoda nebola zo strany navrhovateľa preukázaná a keďže nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, nemal za preukázané splnenie zákonného podkladu pre priznanie finančnej satisfakcie vo forme nemajetkovej ujmy. Preto návrh navrhovateľa v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (zákon číslo 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej len „OSP“) tak, že odporcovi, ktorý mal v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu žiadne nevznikli a žiadne si neuplatnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Dôvodil, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a postupom súdu účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal, že súd prvého stupňa založil svoje rozhodnutie na základe a s použitím novej právnej úpravy obsiahnutej v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., ktorá sa stala súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a teda po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu, hoci pri svojom rozhodovaní bol viazaný ust. § 9 ods. 1 v znení zák. č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom pred prijatím zák. č. 412/2012 Z.z.. Svojím rozhodnutím de iure a de facto tak aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Vytkol mu tiež, že odôvodnenie o zániku nároku na náhradu uplatnenej škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom založil na nedôveryhodnosti údajov, čo platné právo nepozná. Samotná nedôveryhodnosť údajov však nič nemôže zmeniť na tom, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému

postupu, keď rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Poukázal tiež na to, že súd prvého stupňa vôbec nevysvetlil svoj názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty, i napriek tomu, že zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty a za situácie, že exekučný súd ignoroval túto legitímnu sféru a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie totiž nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Ďalej argumentoval, že súdu neprísluší polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami a jeho povinnosťou je aplikovať platné právo a navyše jeho úvahy negujú stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory ako napr. rozsah nevybavenej súdnej agendy, nárast ekonomickej trestnej činnosti, atď.. Rovnako tak Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok spôsobom vyhovujúcim požiadavkám čl. 6 ods. 1, ktorý zahŕňa aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote a pokiaľ súd a ani samotný štát neprijal žiadne opatrenia na riešenie vzniknutej kritickej situácie, tento nedostatok mu nemôže byť dávaný za vinu. Za prejav nesústredenej činnosti súdu prvého stupňa označil jeho presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom v súvislosti s výsledkom konania, nakoľko vyhodnocoval skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP), prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Predmetom tohto konania je návrh navrhovateľa, ktorým sa voči odporcovi domáha v jednotlivých spojených veciach zaplata sumy 175,- eur z titulu náhrady škody a sumy nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci vzniknutých mu v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v jednotlivých exekučných konaniach. Nesprávny úradný postup navrhovateľ vzhľadom na nevydanie rozhodnutia o žiadosti oprávneného o zmene súdneho exekútora v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, v prieťahoch v konaní, pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože k vydaniu rozhodnutia došlo v každej spojenej veci s omeškaním.

Podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 01. 01. 2013 (ďalej len „zák. č. 514/2003 Z.z.“), ktorý na danú vec dopadá, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe a d) nesprávnym úradným postupom.

Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemožno zbaviť (§ 3 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda (§ 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 17 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

Podľa § 17 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo

nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na: a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení (§ 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z.).

Podľa § 44 ods. 5 zákon číslo 233/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, (ďalej len „Exekučný poriadok“), účinný do 31. 08. 2005, ak oprávnený požiada súd o zmenu exekútora a súd po vyjadrení exekútora žiadosti oprávneného vyhovie, vykonaním exekúcie poverí súd exekútora, ktorého navrhne oprávnený, a vec mu písomne postúpi. Účinky pôvodného návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie zostávajú zachované. Odmena pôvodného exekútora sa však vypočíta tak, ako keby došlo k zastaveniu exekúcie.

Podľa § 238 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 ods. 2 Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

Podľa § 240 ods. 1 Exekučného poriadku, konania začaté pred 1. decembrom 2006 sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov, ak odseky 2 až 4 alebo osobitný predpis neustanovujú inak.

Podľa novely Exekučného poriadku zákonom číslo 341/2005 Z.z., účinnej od 01. 09. 2005, ktorou bolo novelizované ustanovenie § 44 tak, že § 44 odsek 7 znie nasledovne: „oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora. Súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora.“

V prechodných a záverečných ustanoveniach k úpravám účinným k 01. 09. 2005, je v ustanovení § 238 uvedené, že konania začaté pred 1. septembrom 2005 sa dokončia podľa práva platného do 31. augusta 2005, ak odsek 2 neustanovuje inak.

Podľa § 238 zákona číslo 341/2005 Z.z. - novela Exekučného poriadku, ustanovenia § 34 ods. 1 až 3, § 37 ods. 4 a 5, § 46 ods. 3, § 47 ods. 3, § 58 ods. 5, § 134 ods. 2, § 136 ods. 3 a 4, § 145 ods. 1 sa použijú aj na konania začaté pred 1. septembrom 2005.

V prejednávanej veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 5C 60/2013 bolo exekučné konanie začaté dňom 21. 01. 2005, pod sp.zn. 5C 61/2013 bolo exekučné konanie začaté dňom 27. 05. 2003, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 5C 63/2013 bolo exekučné konanie začaté dňom 30. 06. 2005, vo veci pôvodnej vedenej pod splzn. 5C 67/2013 bolo exekučné konanie začaté dňom 18. 06. 2003, vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 5C 218/2013 bolo exekučné konanie začaté dňom 28. 10. 2003 doručením žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu. Podľa § 238 Exekučného poriadku, novela Exekučného poriadku číslo 341/2005 Z.z. s účinnosťou od 01. 09. 2005, zavádzajúca lehotu na vydanie rozhodnutia o zmene súdneho exekútora (30 dní), sa na prebiehajúce konanie nevzťahuje, preto odvolací súd aplikoval v týchto veciach pôvodné ustanovenie § 44 Exekučného poriadku, ktoré lehotu na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora, neurčovalo. Iba vo veciach pôvodne vedených pod sp.zn. 5C 69/2013, v ktorej exekučné konanie začalo dňa 14. 08. 2006 a vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 5C 70/2013, v ktorej exekučné konanie bolo začaté dňa 02. 03. 2007 doručením žiadosti súdneho exekútora exekučnému súdu o vydanie poverenia, bolo potrebné aplikovať ustanovenie § 238 Exekučného poriadku, účinné od 01. 09. 2005, ktoré zaviedlo lehotu na rozhodnutie exekučného súdu na rozhodnutie o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora, 30 dní.

V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že v nadväznosti na čl. 46 ods. 3 Ústavy SR a čl. 36 ods. 3, 4 Listiny základných práv a slobôd (zák. č. 23/1991 Zb.) je zák. č. 514/2003 Z.z. osobitným zákonom, ktorý upravuje podmienky a spôsob náhrady škody, ktorá vznikla pri výkone verejnej moci. Na to, aby štát zodpovedal za škodu spôsobenú orgánom vykonávajúcim verejnú moc, musia byť splnené podmienky zodpovednosti za škodu podľa tohto zákona. Základnou podmienkou zodpovednosti štátu je, aby škoda bola spôsobená pri výkone verejnej moci orgánom, ktorý vykonáva verejnú moc niektorým zo spôsobov v zákone špecifikovaných, druhým predpokladom je vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a treťou podmienkou je, aby medzi konaním, ktoré viedlo k vzniku škody a samotnou škodou, bola daná priama príčinná súvislosť. Dôkazné bremeno na preukázanie splnenia týchto podmienok znáša poškodený a ak preukáže ich splnenie, štát sa svojej zodpovednosti zbaviť nemôže, keďže zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci, má charakter objektívnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie. Z hľadiska spôsobu, akým bola škoda spôsobená, zákon rozlišuje základné dva okruhy zodpovednosti za škodu a to zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím (§ 5 a § 6) a zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom (§ 9). Zároveň je samostatne upravená zodpovednosť štátu za rozhodnutie o zatknutí, zadržaní alebo inom pozbavení osobnej slobody (§ 7), a tiež za rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo o väzbe (§ 8). I keď zákon explicitne nedefinuje pojem „nesprávny úradný postup“, vo všeobecnosti za takýto možno považovať porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti súvisiacej s výkonom verejnej moci, ktorý sa dotýka individuálnych práv a povinností účastníkov daného konania. Z ust. § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003/Z.z. vyplýva, že za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť takéhoto orgánu, zbytočné prieťahy v konaní, ako aj iný nezákonný zásah do práv a právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jedným z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých príčinných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu ide o vzťah príčinnej súvislosti vtedy, ak škoda vznikla následkom škodovej udalosti, a preto nesprávny postup orgánu štátu musí byť vždy so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku.

V súdnej veci správne súd prvého stupňa, vo svetle týchto záverov, posudzoval existenciu predpokladov zodpovednosti odporcu za škodu uplatňovanú navrhovateľom v konaní. V tomto smere v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver. Je nesporné, že k rozhodnutiu o zmene exekútora v jednotlivých pripojených veciach, ako bolo uvedené vyššie, došlo po uplynutí dlhšej doby, avšak vo veciach pôvodne vedených pod sp.zn. 5C 60/2013, 5C 61/2013, 5C 63/2013 5C 67/2013 a 5C 218/2013 bolo exekučné konanie začaté pred účinnosťou novely ustanovenia § 44 ods. 5 Exekučného poriadku, podľa ktorého nebola stanovená lehota na rozhodnutie o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora a preto ak aj exekučný súd rozhodol s odstupom času (avšak vždy pre objektívne príčiny, nakoľko vyzýval pôvodného súdneho exekútora na predloženie stanoviska, exekučného spisu a vyčíslenia trov exekúcie), nemohol sa dopustiť nesprávneho úradného postupu. Iba vo veciach pôvodne vedených pod sp.zn. 5C 69/2013 a 5C 70/2013 mal exekučný súd ustanovením § 44 ods. 7 Exekučného poriadku (účinného od 01. 09. 2005) určenú lehotu na rozhodnutie 30 dní. Je nesporné, že exekučný súd ani v jednej z týchto vecí v uvedenej lehote nerozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 5C 69/2013 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručená exekučnému súdu dňa 10. 09. 2009, exekučný súd dňa 26. 10. 2009 zaslal výzvu súdnemu exekútorovi na predloženie spisu a vyčíslenie trov exekúcie. Dňa 22. 01. 2010 obdržal stanovisko súdneho exekútora k návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora, ktoré stanovisko dňa 22. 02. 2010 predložil oprávnenému s výzvou na vyjadrenie. Exekučný súd až dňa 07. 05. 2010 obdržal od oprávneného vyjadrenie k stanovisku súdneho exekútora a následne dňa 11. 05. 2010 vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora. Taktiež vo veci pôvodne vedenej pod sp.zn. 5C 70/2013 bola žiadosť o zmenu súdneho exekútora doručená exekučnému súdu dňa 14. 10. 2009, dňa 22. 10. 2009 exekučný súd vyzval súdneho exekútora na stanovisko a predloženie trov exekúcie, na ktorú výzvu súdny exekútor reagoval až dňa 27. 01. 2010. Následne dňa 25. 02. 2010 exekučný súd vyhovel žiadosti oprávneného o zmenu súdneho exekútora. V obidvoch týchto veciach aj napriek tomu, že exekučný súd nerozhodol o žiadosti oprávneného na zmenu súdneho exekútora v zákonom určenej lehote 30 dní, nie je možné konštatovať, že týmto konaním sa dopustil nesprávneho úradného postupu, nakoľko vykonával v danej veci úkony potrebné pre konečné rozhodnutie o žiadosti oprávneného. Z uvedených skutočností preto jednoznačne vyplýva, že

navrhovateľ nepreukázal zodpovednosť štátu za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z.z.. Žalobou uplatnený nárok na náhradu škody v sume 175,- eur ako majetkovej škody v každej jednotlivéj veci, ktorá mala predstavovať náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočnenou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodnutím, na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných úkonov zamestnancov pomocou informačného systému, na udržiavanie a správu informačného systému a administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom. Okolnosť, že exekučný súd v jednotlivých veciach o návrhu na zmenu súdneho exekútora rozhodol po dlhšej dobe, nemá za následok vznik navrhovateľom tvrdenej a uvádzanej škody, pretože úkony, za ktoré požaduje náhradu škody, vykonával bez ohľadu na to, ktorý exekútor vo veci vykonával exekúciu. Navyše odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa pri preskúmaní žiadosti o zmenu súdneho exekútora posudzoval splnenie podmienok pre výkon exekúcie. Z tohto dôvodu sa odvolací súd stotožňuje s právnym názorom súdu prvého stupňa, že účastníkovi exekučného konania rozhodnutím o zmene súdneho exekútora po dlhšej dobe, nemohol vzniknúť stav právnej neistoty a majetková škoda, ktorú uplatňuje žalobou. Odvolací súd navyše dodáva, že v jednotlivých veciach oprávnenému nemohla vzniknúť majetková škoda vzhľadom k tomu, že pôvodný súdny exekútor, ktorému bolo poverenie vydané, bol povinný vykonávať úkony smerujúce k vymoženiu pohľadávky oprávneného až do právoplatného rozhodnutia o zmene súdneho exekútora.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1 OSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému odporcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže odporca návrh na priznanie náhrady trov odvolacieho konania nepodal.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

**Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.